

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 62:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af børnefamilieydelsen for velstillede familier.

Af Kristian Thulesen Dahl (DF) m.fl.

(Fremsat 15/11 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Dette beslutningsforslag er fremsat af Dansk Folkeparti, som foreslår, at børnefamilieydelsen afskaffes for familier med en samlet årlig husstandsindkomst på over 500.000 kr.

Alternativt foreslår Dansk Folkeparti, at børnefamilieydelsens størrelse gradvis nedsættes i forhold til størrelsen af familiernes husstandsindkomst.

Indledningsvis vil jeg understrege, at børnefamilieydelsen er en del af skattesystemet. Det er en kendsgerning, som ofte overses, fordi børnefamilieydelsen udbetales kontant, og fordi ydelsen er uafhængig af modtagerens indkomstforhold. Men børnefamilieydelsen er en lige så integreret del af skattesystemet som personfradraget.

Dansk Folkeparti kunne derfor lige så godt have foreslået en afskaffelse eller aftrapning af personfradraget for velstillede familier. Et sådant forslag ville endda være mindre usympatisk, fordi det ikke som det nuværende forslag udelukkende rammer børnefamilierne.

Jeg vil minde om, at da børnefamilieydelsen blev indført i forbindelse med skattereformen fra 1987, var der bl.a. tale om en kompensation til de familier, som samtidig mistede en del af rentefradragets værdi.

På samme måde var forhøjelsen af børnefamilieydelsen i forbindelse med skatteomlægningen i 1993 en kompensation til børnefamilierne for indførelsen af de grønne afgifter.

Vi kan jo alle blive enige om, at indførelsen af de grønne afgifter var en større belastning for børnefamilier end for familier uden børn. Ligeledes bør vi alle kunne blive enige om, at børnefamilier har en mindre skatteevne end familier uden børn. Børnefamilieydelsen kompenserer lige præcis for det.

Det er således ikke for at beskytte de såkaldt velstillede børnefamilier, at børnefamilieydelsen

ikke afhænger af husstandsindkomsten. Baggrunden er derimod en erkendelse af, at udgifterne til dækning af familiens boligbehov og udgifterne til daginstitutioner m.v. ofte har større betydning end forskellen i indkomst, når man sammenligner to familiers levestandard.

Beregninger, som også har været offentliggjort i dagspressen, viser, at en børnefamilie med en husstandsindkomst på 400.000 kr. f.eks. ikke nødvendigvis har en større disponibel indkomst pr. person end et ægtepar på folkepension, når de faste udgifter er betalt. Disse familier kan derfor ikke anses for at være velstillede.

Tilsvarende vil jeg påstå, at en børnefamilie med en husstandsindkomst på f.eks. 500.000 kr. heller ikke kan betragtes som velhavende.

Og forestiller man sig, at der indføres en aftrapningsordning, så der skal skæres i børnefamilieydelsen, når husstandens indkomst overstiger 500.000 kr., hvad vil man så opnå ved det?

For det første vil man fratage børnefamilierne noget af den kompensation, der gives for at sikre, at skattereformen i 1987 og skatteomlægningen i 1993 ikke rammer den befolkningsgruppe urimeligt. Det var det, jeg nævnte før.

For det andet vil man opnå, at en ordning, der er synlig og administrativt fungerer gnidningsløst, forvandles til en administrativt besværlig ordning, der fjerner gennemsigtigheden i børnefamilieydelsen og komplicerer skattesystemet.

For det tredje svarer en indkomstgraduering af børnefamilieydelsen til, at marginals-katten for børnefamilierne forøges.

Forestiller man sig f.eks. en nedsættelse af børnefamilieydelsen med 300 kr. for hver 10.000 kr., husstandsindkomsten overstiger 500.000 kr., vil børnefamiliernes marginals-kat inklusive arbejdsmarkedsbidrag i 1997 forhøjes til ca. 66 pct. i det indkomstinterval, hvor børnefamilieydelsen aftrappes. Men for de familier, der ikke har børn, men som har tilsvarende indkomstforhold, vil marginals-katten være 3 pct. lavere, altså ca. 63 pct. inklusive arbejdsmarkedsbidrag. Det er en underlig forskelsbehandling, hvad angår marginals-katten.

Så jeg synes ikke, der er noget som helst grundlag for, at regeringen skulle være med til at fratage de pågældende børnefamilier en kompensation, som er et integreret led i skattesystemet, og derved medvirke til en forhøjelse af marginals-katten for børnefamilierne.

Børnefamilieydelsen er synlig, velbegrunder og velfungerende, og den skal ikke ødelægges, fordi den fejlagtigt opfattes som en overførsels-

indkomst og ikke ses i sin rette sammenhæng med skattesystemet.

Så regeringen kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Klaus Hækkerup (S):

Som ordfører for Socialdemokratiet skal jeg sige, at heller ikke vi kan støtte forslaget. Det kommer næppe som nogen overraskelse, i hvert fald ikke for forslagsstillerne.

Når vi ikke kan det, er det jo, som skatteministeren var inde på, fordi børnefamilieydelse er indført som et led i skattereformerne, senest ved skattereformen i forbindelse med indførelsen af de grønne afgifter, hvor ydelsen blev sat op som kompensation for de familier, der har børn, og som vi jo ved at det ellers ville ramme ekstra hårdt.

Så det, vi gør, er altså at give et tilskud til børnefamilierne, som delvis kompenserer for de merudgifter, der er forbundet med at have børn, og som delvis eller måske endda i fuld udstrækning kompenserer for de merudgifter, der følger af f.eks. de grønne afgifter.

Det, som vi har opnået med den ordning, der eksisterer i dag, er en omfordeling af forbrugsmulighederne over livstid og ikke den omfordeling mellem høje og lave indkomster, der synes at være det bærende i det forslag, der ligger her.

Forslaget vil også medføre yderligere marginalskatteproblemer ud over dem, vi allerede har i dag, altså det, at når indtægten stiger, skal man betale mere i skat, og samtidig risikerer man, at en social ydelse falder bort. Og tager vi det eksempel, som forslagsstillerne har arbejdet med her, så drejer det sig om, at de foreslår en indtægtsgrænse for børnefamilieydelsen på 500.000 kr., og det vil sige, at hvis indkomsten så stiger til 500.001 kr., bortfalder f.eks. babyudelsen, som udgør et årligt tilskud på 10.500 kr., og så vil man altså være i den situation, at det ikke kan betale sig at tjene mere, og det er jo ikke en måde at indrette skattesystemet på.

Så foreslår forslagsstillerne, at der eventuelt kunne udformes en aftrapningsordning, og tager vi udgangspunkt i en sådan, så vil den, så vidt jeg kan se, bevirke, at staten sparer ca. 600 mio. kr. i udgifter; men de 600 mio. kr. vil de, der har en indkomst på over 500.000 kr., og som samtidig har børn, altså samlet gå glip af i indtægt.

Men hvis man nu ønsker at foretage en sådan omfordeling, og hvis man nu ønsker at ramme børnefamilier med en indtægt på over

500.000 kr., hvorfor medtager man så ikke alle familier med en indtægt på over 500.000 kr., og hvorfor foreslår man så ikke i stedet f.eks. at sætte skatten op med 1 pct. for alle, som har en personlig indkomst på over 250.000 kr.? Det ville give nogenlunde det samme provenu til staten – ca. 650 mio. kr. – og det ville dog indkomstfordelingsmæssigt være meget mere acceptabelt.

Men som jeg sagde i min indledning, kan Socialdemokratiet under ingen omstændigheder støtte det beslutningsforslag, som ligger her.

Lars Chr. Lilleholt (V):

Venstre kan heller ikke støtte beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti.

Venstre er af den grundlæggende opfattelse, at det er bedre at lade de offentlige tilskud følge personen frem for institutionen, og børnefamilieydelsen er netop et godt eksempel på en direkte støtte til forældrene og ikke til institutionerne.

Børnefamilieydelsen giver nemlig forældrene mulighed for at foretage et frit valg, og den mulighed har forældrene ikke med de tilskud, som det offentlige giver til eksempelvis daginstitutionerne.

Når Dansk Folkeparti netop peger på en afskaffelse eller reduktion af børnefamilieydelsen for familier med en indkomst på over 500.000 kr., hænger det nok sammen med, at børnefamilieydelsen er et af de meget synlige offentlige tilskud, fordi ydelsen udbetales direkte til forældrene, mens der ikke er den samme interesse for de mindre synlige, men langt større offentlige tilskud, som det offentlige udbetaler direkte til vuggestuer og børnehaver, og hvor forældrene stort set ingen indflydelse har på, hvordan pengene bruges.

Hvem tænker f.eks. på, at det koster tæt ved 100.000 kr. om året at passe et barn under 3 år i en vuggestue, hvoraf det offentlige betaler 60.000–70.000 kr.?

Venstre så allerhelst et system, hvor tilskuddene følger børnene i stedet for institutionerne. Det ville give børnefamilierne langt bedre muligheder for frit at vælge den pasningsform, der svarer bedst til deres ønsker og behov. I dag foregår der en helt urimelig forskelsbehandling af de familier, der vælger det offentlige pasningstilbud, og som dermed får det offentliges tilskud til børnepasning, og de familier, der vælger selv at passe deres børn, eller som finder et tilbud uden for det offentlige system og uden

at få en krone fra det offentlige, men som rent faktisk over skatten er med til at betale til den familie, der bruger det offentliges pasnings-tilbud.

Venstre har tidligere her i salen foreslået en model, hvor forældrene ville få mulighed for at vælge den pasningsform, der svarer bedst til den enkelte families behov, en slags friskole-model.

Og i en række kommuner gennemføres der faktisk for øjeblikket forsøg med tilskud til privat børnepasning, en ordning, der har vist sig at være stor interesse for.

Ordningen giver desværre ikke mulighed for, at forældrene får tilskud til selv at passe børnene, men den er et godt skridt i den rigtige retning med hensyn til at give børnefamilierne en valgmulighed.

En anden betænkelighed ved forslaget om en grænse på 500.000 kr. er, at med vores nuværende meget høje marginale skattetryk vil det kunne føre til en række urimeligheder og risiko for tilskudstækning.

F.eks. vil en familie, der tjener 499.000 kr., og som har to børn, et på 5 år og et på 1 år, kunne få knap 20.000 kr. i børnefamilieydelse, mens en tilsvarende familie med 500.002 kr. med den foreslåede indtægtsgrænse på 500.000 kr. ikke vil få en krone i børnefamilieydelse. Faktisk skal familien med 500.002 kr. tjene 50.000–60.000 kr. mere for at have det samme, som familien med 499.000 kr. opnår gennem at få familieydelsen. Det svarer faktisk til en lønindkomst på knap 5.000 kr. mere om måneden.

Venstre er af den grundopfattelse, at det skal kunne betale sig at arbejde og gøre en ekstra indsats, men det vil forslaget fra Dansk Folkeparti modvirke for store dele af befolkningen.

Skal børnefamilieydelsen indtægtsreguleres, skal det kædes sammen med en nedsættelse af marginalskatte.

Venstre kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Gitte Seeberg (KF):

Det er ikke så tit, det sker, men jeg kan i det store hele – eller rettere sagt fuldt ud – slutte mig til det, som skatteministeren allerede har sagt her fra talerstolen, og i øvrigt også det, som Venstres ordfører har sagt.

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte det beslutningsforslag, der er fremsat af Dansk Folkeparti.

Det ville naturligvis være meget besnærende at følge tankegangen om, at de mest velstillede,

altså dem, der tjener over 500.000 kr. om året, ikke skal have ydelsen, idet de kan klare sig selv, men som det også fremgår af både skatteministerens tale og af beslutningsforslaget, blev børnefamilieydelsen indført som en form for kompensationsordning i forbindelse med skattereformen i 1987, og målet med indførelsen af ydelsen var at give børnefamilierne større valgfrihed til at disponere, uanset om de var højt- eller lavtlønnede.

Børnefamilieydelsen skal derfor ikke betragtes som en social ydelse, men som et tilskud, der er helt målrettet mod familier med børn.

Og hvis man på noget tidspunkt vil ændre disse regler, forudsætter det naturligvis en fuldstændig ændring af vores velfærdssystem, og det forudsætter selvfølgelig først og fremmest, at der også bliver givet reelle skattelettelser.

I den forbindelse må jeg sige, at det undrer mig, at Dansk Folkeparti har fremsat dette forslag, og derfor vil jeg spørge ordføreren for forslagsstillerne, om Dansk Folkeparti har tillid til, at regeringen virkelig ville bruge disse 1,2 mia. kr. til skattelettelser. Det kunne da være interessant at høre, men det bliver der jo lejlighed til at få svar på senere, men det har Det Konservative Folkeparti i hvert fald ikke tillid til at skatteministeren ville.

Og med det, jeg i øvrigt har sagt her, afviser vi beslutningsforslaget.

Jes Lunde (SF):

SF er helt enig med skatteministeren i, at børnefamilieydelsen er blevet indført for at kompensere børnefamilierne for skattereformen, som nedsatte værdien af rentefradraget, hvilket selvfølgelig især går ud over nyetablerede familier, og for indførelsen af de grønne afgifter, hvoraf i hvert fald nogle vejer tungere for børnefamilier end for andre.

Vi er også enige i, at forbrugsmulighederne for børnefamilier alt andet lige er klart mindre, end de er for en tilsvarende familie med samme indkomst, men uden børn, og derfor er der god fornuft i at have en børnefamilieydelse.

På den anden side er det offentlige budget selvfølgelig altid under et vist pres. Vi har underskud på statens finanser, vi har hele tiden diskussioner om, hvor vi dog kan spare en lille smule, og vi har især i øjeblikket en løbende diskussion om, hvordan vi kan forsvare velfærdssamfundet, om det f.eks. skal ske ved at spare på nogle af de sociale ydelser.

Og dér er de fleste af de forslag, der er fremme i debatten om at spare på de sociale ydelser, forslag om at spare for de dårligst stillede, det er forslag om at skære i dagpengene og reducere mulighederne for bistandshjælp. Det seneste, vi har hørt om, er overvejelser i regeringen om at nedsætte værdien af førtidspensionen for de mennesker, der er så ulykkelige at være afhængige af den.

Når SF siger nej til at spare alle disse steder, når vi siger nej til at spare på offentlige ydelser til de dårligst stillede, så må vi jo omvendt se på mulighederne for at spare på nogle af de offentlige ydelser, der går til folk, som i virkeligheden har penge nok.

Og dér er vi altså nødt til at erkende, at børnefamilieydelsen jo også gives til familier med meget høje husstandsindkomster, og så synes vi, der er god ræson i at lave en vis nedtrapning. Når husstandsindkomsten er på over 500.000 kr., så kan man godt klare sig uden denne her børnefamilieydelse, og så kan man godt aftrappe den over et eller andet interval. Den forestilling, vi har, er, at man kunne aftrappe den med 3 pct. af den husstandsindkomst, der lå over 500.000 kr., så den altså forsvinder gradvis.

Det betyder, at vi i provenu når ned på et noget andet niveau end det, Dansk Folkeparti har lagt op til. De lægger op til, at man skal spare 1,2 mia. kr. på dette område. Det tror vi ikke man kan. Så skulle man nærmest lade den falde væk med ét slag, når familien har over 500.000 kr. i indkomst, og man kan jo ikke lave en så stiv grænse, hvor man oplever et indkomstfald på måske 10.000 kr., bare fordi man kommer over en tilfældig grænse. Man er nødt til at lade det ske gradvis og planmæssigt, og derfor bliver provenuet af det her forslag betragteligt mindre, end Dansk Folkeparti lægger op til.

Men bortset fra det er vi sådan set principielt enige i tankegangen. Vi er nødt til at kigge kritisk på de offentlige ydelser, der går til folk, som i forvejen har store indkomster. Det er dér, man med retfærdighed kan spare, og ikke blandt de mennesker, der har meget lidt at leve af.

Kim Behnke (FP):

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at børnefamilier har ekstraordinært store udgifter, som man bør kompensere. Det er også vores opfattelse, at den måde, det bedst gøres på, er via skattesystemet. Det er skattesystemet, som gør, at børnefamiliernes økonomi er udhulet. Det er

de urimeligt høje skatter, der gør, at der ikke er tilstrækkelige midler tilovers til, at familien selv kan afholde de udgifter, der er forbundet med at have børn.

Derfor har vi også fremsat et forslag i Folketinget, der går ud på, at børnefamilierne skal have et ekstraordinært familiefradrag, som giver forældrene mulighed for eventuelt at træffe den beslutning, at kun den ene har arbejde, mens den anden passer børnene i kortere eller længere tid. Det vil alt sammen være med til at forøge velfærden i det danske samfund.

Vi mener altså, at den rigtige måde at gøre det på er via skattelovgivningen og ikke, som man gør det i dag, med denne check, der udsendes. I mange år blev det kaldt en Schlüter-check; det udtryk var jo opstået, fordi det var den daværende statsminister, der markedsførte projektet, og det var jo ikke dårlig reklame for en statsminister, at man hvert kvartal kunne man glæde de små familier med denne statsdonation. Intet er så godt som at udbetale tilskud, for så har man individualiseret goderne og kollektiviseret betalingen. At man så betaler for sin nabo, sin genbo og sin overbo over skattebilletten, ja, det glemmer folk.

Det er da også Fremskridtspartiet, der har det største ansvar for, at denne check eksisterer i dag, for det var det berømte Rio Bravo-forlig, der banede vejen for at få indført børnechecken. Havde vi dengang insisteret på det, der var aftalt, nemlig en personfradragshøjelse og ikke en check, ja, så havde vi ikke haft den situation, som vi har i dag. Hvis man gør det over skatten, er det også meget nemmere at lade den individuelle økonomi spille ind frem for som nu, hvor man udbetaler en check, der er lige stor til millionæren som til den familie, der knap nok kan få det til at løbe rundt.

Men her foreligger nu et beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti, der går ud på, at man skal graduere børnechecken – eller hvad man nu skal – for familier med en personlig husstandsindkomst på over 500.000 kr. årligt. Der gøres ikke rede for, om det er bruttoindkomst, eller det er skattepligtig indkomst. Hvis det er bruttoindkomst, ja, så er forslaget jo unægtelig lønmodtagerfjendsk, for de personer, der f.eks. har egen virksomhed, har jo langt større indflydelse på, hvordan deres økonomi er sammensat, end dem, der er almindelige lønmodtagere.

Der bliver i bemærkningerne henvist til, at det skulle kunne give en besparelse på 1,2 mia. kr. Vi vil godt have nærmere undersøgt, hvor-

dan man når frem til det, for det hedder jo i beslutningsforslagets tekst, at man ikke har lagt sig fast på, hvordan denne ydelse skal udformes, og hvordan kan man så lægge sig fast på, at forslaget giver en besparelse på 1,2 mia. kr.?

Derudover er det vores opfattelse, at det, man skal gøre i et samfund som det danske, er, at man skal honorere de mennesker, som tjener penge. Og dér har beslutningsforslaget jo den ulempe, som flere andre ordførere har været inde på, at når man lægger et absolut tal som snit, nemlig disse 500.000 kr., så har det en direkte negativ virkning for de mennesker, der måske overvejer at tage et par ekstra overarbejdstimer eller andet, som har samfundsgavnlig virkning. Det vil være sådan, at familien vil være tvunget til at sidde med lommeregneren og regne ud, om det kan betale sig for far eller mor at tage en ekstra overarbejdstime, for gør man ikke det, så risikerer man at miste hele børnefamilieydelsen. Folk er hurtige til at regne ud, hvad der bedst kan betale sig, og derfor vil forslaget have en negativ virkning på folks tilskyndelse til at gøre en ekstra indsats.

Endelig er der det ved det, at vi heller ikke er enige i definitionen af, hvem der er de rige, at grænsen skal sættes ved 500.000 kr., og slet ikke når man taler om husstandsindkomst. Det er efter vores mening en alt for lav grænse for begrebet de rige, som jo altså er dem, man ønsker at ramme med dette forslag.

Så Fremskridtspartiets umiddelbare melding er, at vi synes, vi skal bruge forslaget til at få set på børnefamilieydelsen. Vi synes, man skal lave den om til et familiefradrag frem for en check, og derudover mener vi, at det skal have den virkning for den enkelte familie, at de, der har de laveste indkomster, også skal have størst glæde af dette familiefradrag, medens de, der tjener en million eller to om året, jo nok sagtens kunne klare sig uden sådan et familiefradrag.

Til sidst synes jeg også, det er værd at gøre opmærksom på – andre har været inde på det – at det ville være meget nemmere at regulere det over betalingen for daginstitutionspadser. Vi har i Fremskridtspartiet fået det undersøgt, og det viser sig, at hvis man eksempelvis lægger en økonomisk grænse for familieindkomsten på 400.000 kr. eller sådan noget og så siger, at alle, der har større indkomst end 400.000 kr., selv skal betale en større del af deres børnehave- og daginstitutionspadser, så vil disse 1,2 mia. kr., som man ønsker at spare, langt, langt nemmere kunne spares på den måde, og så har man også

sørgt for at have den fornødne fordeling imellem store og små indkomster.

Med disse forbeholdne ord glæder vi os til et udvalgsarbejde, hvor vi kan få tingene undersøgt grundigt.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten kan ikke støtte det forslag, der er stillet af Dansk Folkeparti.

Vi vil meget gerne være med til at omfordele værdierne i samfundet, så de rige får mindre, og andre får mere. En sådan omfordeling skal imidlertid ikke ske ved, at man specifikt går ind og reducerer i det tilskud, som den del af dem, man vil kalde rige, som har børn, har, men skal ske via skattelovgivning og via en almen lovgivning, som rammer alle rige. Det er jo lidt mærkeligt, at man her specielt har udpeget den gruppe af rige, som har børn, som dem, der skal have reduceret deres indkomst, hvorimod alle andre går fri. Det er for så vidt ikke særlig logisk. Det burde jo nærmest være omvendt, hvis man overhovedet skulle stille nogen som helst forslag i den her retning.

Det er klart, at vi går ind for en højere brutto-skat som et af midlerne. Det vil vi meget gerne være med til at bruge. Derimod vil vi altså ikke være med til at pille ved børnefamilieydelsen. Vi finder, det er vigtigt, at man har en ydelse, der er et synligt tilskud til de familier, som har børn – ligesom vi også finder, det er vigtigt, at man har gratis sygehusbehandling og gratis skoler, og ligesom Enhedslisten også går ind for f.eks. gratis daginstitutioner – sådan at det at have børn det bliver noget, som er en fælles opgave. Omkostningerne ved sygdom er noget, vi alle sammen i fællesskab påtager os, dér er vi alle sammen med til over skatten at dække omkostningerne. Og ligesådan kan man sige, at det at have en børnefamilieydelse er en måde at give et bidrag på til de familier, som har påtaget sig at have børn – og det er der jo heldigvis stadig væk mange i dette land der påtager sig.

Vi opfatter på sin vis børnefamilieydelsen som en ydelse til barnet eller til børnene. Den er knyttet til selve det, at man har et barn, ikke sådan, at den bliver udbetalt til barnet, men sådan, at den er knyttet til den situation, og det er derfor en ydelse, der i sin karakter er meget klar og objektiv, i modsætning til meget af det, der i øvrigt foregår inden for skattesystemet og til dels også inden for socialsystemet, hvor man har nogle meget uklart definerede ydelser, så det i høj grad er den enkeltes egen fantasi, der er

med til at bestemme, hvor meget man kan få ud af det.

Jeg kunne forstå på flere af ordførerne, bl.a. Fremskridtspartiets ordfører, at det så man frem til at få udvidet, sådan at der i stedet for kunne blive nogle flere fradrag at jonglere med. Det er bestemt ikke den vej, vi ønsker at gå.

Vi må altså sige, at vi synes, det er underligt, når nu Dansk Folkeparti har udpeget en gruppe, der kaldes rige – og det er åbenbart dem, der har mere end 500.000 kr. i husstandsindkomst – at man så lige præcis falder over den del af dem, der har børn, og forsøger på at reducere deres indkomst; der var jo nok et par andre, man hellere skulle starte med.

Sonja Albrink (CD):

Hvis nogen vil redde velfærdssamfundet ved at skære ned på offentlige ydelser, så vil jeg sige, at det i hvert fald ikke er ved nedskæring af børnefamilieydelsen, man skal gøre det.

Dansk Folkeparti mener, at der kan spares 1,2 mia. kr. ved det. Det vil CD sætte spørgsmålstegn ved, men det kan vi sikkert få belyst under udvalgsbehandlingen.

CD mener ikke, dette forslag skal overvejes af økonomiske grunde. Vi tror ikke, der er særlig mange penge i det, og vi mener også, at det vil give samspilsproblemer og bøvl. Men CD kan sagtens støtte den tankegang, at det bliver sværere at give ordentlig hjælp til dem, der virkelig har et behov, hvis man udbreder offentlige ydelser i et tyndt lag til alle, uanset om de godt kunne klare sig foruden.

For få år tilbage sagde CD – i forbindelse med nogle finanslovforhandlinger, hvor man drøftede nedskæringer, der skulle ramme netop nogle af de steder, hvor der var et behov – at ville man gøre det, så var det underligt, at man i den situation ikke også ville se på børnechecken. Det husker vi udmærket, og det blev CD meget skældt ud for, for det var jo et led i skattereformen, og folk følte sig snydt osv.

Hvis et flertal i Folketinget nu sætter sig for, at færre fremover skal have del i offentlige ydelser, så er det en dårlig opskrift at beskære eller fjerne ydelser enkeltvis og på den måde udvælge syndebugke. I dag gælder det børnefamilierne, i morgen bliver det nogle andre, og i overmorgen bliver det så igen nogle helt andre.

Hvis man virkelig ville gå den vej, måtte man gå anderledes til værks og f.eks. nedsætte en kommission til at kulegrave alle områder og se på, hvordan det hele fungerer i sammenhæng.

Herefter måtte man så have en plan at gå frem efter, som man bagefter stod ved, så befolkningen kendte køreplanen. På den anden måde, hvor man i det ene øjeblik skærer her, og det andet øjeblik skærer dér, ved ingen sig jo sikker.

Det vil CD ikke være med til, og vi afviser derfor beslutningsforslaget.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Dansk Folkeparti har tilladt sig at stille et besparelsesforslag. Det er ikke første gang, vi gør det, og det bliver heller ikke den sidste.

Jeg vil overordnet sige, at når man ser på statens løbende finanser, står det klart, at der er et meget stort underskud, og det på trods af at der i de seneste år har været et konjunkturopsving i det danske samfund. Det er altså ikke lykkedes for de såkaldte ansvarlige partier at sørge for, at vi her i Danmark har statsfinanser, der blot balancerer. Vi har statsfinanser, der er i stadig underskud som sagt på trods af konjunkturopsving og på trods af, at der i de sidste 3-4 år, hvis man trækker ekstraordinære udgifter fra, vel har været ekstraordinære skatteindtægter på mellem 60 og 80 mia. kr. til den offentlige sektor.

Derfor er det efter vores opfattelse nødvendigt at se på, hvor man i de offentlige udgifter kan finde seriøse besparelsesmuligheder. Vi mener ikke, at denne diskussion om besparelsesmuligheder alene skal finde sted på nytårseminaret på Nyborg Strand, eller når skatteministeren holder møder ude i landet, eller når vi folketingsmedlemmer i øvrigt kommer ud i forsamlingshusene. Vi mener, at den besparelsesdiskussion skal bringes her ind i Folketinget, hvor vi så kan tage stilling til de forskellige forslag.

Flere ordførere, bl.a. her til sidst fru Sonja Albrink, har været inde på, at man kun finder en løsning og kun finder besparelsesforslag, hvis man samler sådan en kreds i en kommission, sætter dem ind bag nogle lukkede døreovre i eksempelvis Finansministeriet, og de så efter måske 14 dage, 3 år, 7 år, eller hvor lang tid man ønsker at give dem, kommer ud med sådan et samlet forslag til, hvordan man kan omstrukturere de offentlige udgifter.

Det er den måde, man mener det skal gøres på, men hvis man vælger den vej, er man i hvert fald også sikker på, at man får borgerne her i landet koblet fra processen, at man kobler demokratiprocesen fra diskussionen om, hvad det er for nogle velfærdsydelse, vi skal skære i for at skabe balance på statens budget, for så er

vi nemlig sikre på, at det bliver inde bag de lukkede døre hos finansministeren eller skatteministeren, at de store forkromede løsninger bliver fundet. Så bliver de præsenteret i en samlet pakke for borgerne og vedtaget her i Folketingssalen, uden at det er muligt at gå ned i detaljen. Vi har ønsket at prøve at gå den anden vej og bringe den debat, der er om, at der skal være balance, ind i Folketinget ved nu at foreslå noget konkret og så se, hvordan det bliver modtaget.

Jeg må desværre sige, at modtagelsen var præcis, som jeg havde forventet, nemlig at man afviser det med det hav af gode argumenter, man altid vil finde, imod alle de besparelsesforslag, der bliver fremsat herinde. Og resultatet ved vi alle sammen bliver, at der ikke kommer nogen seriøse besparelser, at der ikke kommer egentlige besparelser på budgettet, og at staten fortsætter med sine driftsunderskud, på trods af at jeg tror, at alle folketingspolitikere, når vi er rundt og tale i forsamlingshusene eller til møder på kroer overalt i landet, er enige om, at vi nu skal have gjort op med de løbende underskud og have overskud, så vi kan begynde at betale af på statens alt for store milliardgæld.

Jeg vil godt gøre en bemærkning om det med provenuet. Der er flere, der har været inde på, om man kan regne med, at det her vil kunne give en besparelse i de offentligt udbetalte ydelser på cirka 1,2 mia. kr., som vi har angivet i beslutningsforslaget. Det er jo ikke et tal, som vi selv har fundet frem til i Dansk Folkeparti. Det er den besparelsesstørrelsesorden, som Skatteministeriet har regnet ud over for Ole Krohn fra Det Fri Aktuelt, og som vi har fundet i et telefonnotat fra Skatteministeriet fra januar 1996; deri angives, at man udbetaler ydelser til husholdninger med indtægter over 500.000 kr. på 1,2 milliarder kr.

Den samlede ramme for de ydelser, vi her taler om, er altså fra 1997 indregnet i forslag til finanslov for 1997 med 9,4 mia. kr. Det er altså udgangspunktet. Det, vi foreslår, er, at man finder 1,2 mia. kr. på de samlede udgifter til børnefamilier, dvs. børnechecks på de 9,4 mia. kr. Det mener vi at man burde kunne finde frem til i betragtning af den alt for store regning, man skubber frem på grund af løbende budgetunderskud til de kommende generationer.

Det mener vi sagtens man burde kunne finde frem til, men jeg skal med det samme her ved førstebehandlingen af beslutningsforslaget sige, og det er selvfølgelig i særdeleshed til hr. Jes Lunde, som var positiv over for forslaget – og

tak for det – at vi har angivet i bemærkningerne og i selve forslaget, og det mener vi selvfølgelig seriøst, at vi ville til at se på, om man kan skruet det sammen på en anden måde, end vi har angivet.

Vi er helt åbne over for andre måder at skruet det sammen på. Vi er også åbne over for den idé, som en anden ordfører kom med tidligere i debatten, om, at man så på, om man med et mindre administrativt bøvvl kunne regulere de udgifter, børnefamilierne havde til daginstitutioner. Det er vi også interesseret i.

Det, der er afgørende for os, er altså, at vi bringer diskussionen om besparelse på de offentlige budgetter ind fra at være diskussioner, der finder sted til nytårsstævner på Nyborg Strand, til at være noget konkret, der finder sted her i Folketingssalen, så alle har en mulighed for at overvære det og finde ud af, hvordan de forskellige partier stiller sig til de forslag.

Jeg vil godt sige til skatteministeren og til den socialdemokratiske ordfører, at når jeg i særdeleshed ikke er overrasket over afvisningen fra de to personer, skyldes det selvfølgelig de signaler, som kom fra den socialdemokratiske kongres sidste efterår. Der var der jo flere ledende socialdemokrater, som klart markerede, at de ikke mente, at man skulle begynde at skære i de offentlige ydelser til den mere velstillede del af befolkningen, for, som man sagde, så ville man risikere, at man mistede solidariteten fra de velstillede side – således definerede man det – over for selve velfærdssystemet, velfærdssamfundet.

Det er klart, at når man har den, kan man sige, bestikkelsesfilosofi om, at det er vigtigt, at alle mennesker her i samfundet får offentlige ydelser, uanset om de har behov for dem, fordi man ellers ikke kan vinde deres stemmer, vil man aldrig nogen sinde få reformeret velfærdssamfundet, så man får målrettet de offentlige ydelser til dem, der virkelig har hjælp behov, og til gengæld siger til alle os, der ikke har behov for at få en check ind ad døren, at vi kan klare os selv.

Det er klart, at det jo stopper, når man har det udgangspunkt, som jeg forstod at Socialdemokratiet havde og udtalte via ledende socialdemokrater på den kongres, der blev afholdt sidste efterår. Det beklager vi, for det stopper også det, der ellers kunne være en frugtbar diskussion.

Alt det andet, som skatteministeren kommer med om, at det ville være administrativt vanskeligt osv., er skægt nok argumenter, som skat-

teministeren ikke finder frem, når det drejer sig om forslag med omvendt fortegn, som skatteministeren kan støtte. Så kan tingene godt lade sig gøre, også selv om de er meget administrativt vanskelige; tænk bare på de grønne afgiftsforslag med tilbageføringsregler osv., hvor man lovgiver ned i detaljen. Der kan det sagtens lade sig gøre, men når det er et forslag, man ikke kan lide, er det klart, at man sagtens kan finde argumenter mod det.

Jeg vil godt sige til hr. Lars Chr. Lilleholt fra Venstre, som var inde på, at det er godt med denne direkte støtte til forældrene og ikke til institutionerne, at jeg principielt er fuldstændig enig i de kommentarer, som Venstres ordfører kom med. Det er også derfor, at vi i Dansk Folkeparti sagtens kan følge en tanke om – når vi samlet kan få omdannet systemet inden for dette område – i det hele taget at operere med det, vi kalder et familiefordrag, altså at forældre kan udnytte børns eventuelt uudnyttede bundfordrag.

Hvis vi altså kan lave en samlet løsning på det område, der omdanner det, er vi meget villigt indstillet, men med de reaktioner, som vi har set her i salen, står det jo klart, at det kan vi ikke. Det skal ikke afholde os fra stadig væk at forsøge at operere med et partiprogram, som kan skabe balance og måske endda overskud på de offentlige budgetter, så vi kan betale af på gælden. Selv om vi måske principielt er enige om, at der er et mål længere fremme, som vi skal prøve at nå, må det ikke afholde os fra at komme et stykke vej for at få balance på de offentlige budgetter, og det føler jeg at den fuldstændige afvisning af det her i hvert fald gør.

Fru Gitte Seeberg stillede det konkrete spørgsmål, om Dansk Folkeparti virkelig tror, at regeringen vil bruge provenuet fra det her til skattelettelser. Nej, det er vi ikke særlig overbevist om at regeringen vil. Regeringen vil nemlig desværre nok bruge det til nye udgiftsområder, men det er klart, at det vil vi forsøge at modarbejde, og hvis der havde været et flertal for dette forslag, ville vi selvfølgelig prøve at skabe forståelse for, at de, der så også udgjorde flertallet, sagde, at provenuet skulle gå til at skabe balance på de offentlige budgetter frem for til nye udgiftsområder; det er jo det afgørende.

Til hr. Jes Lunde har jeg allerede sagt, at spørgsmålet om en løbende nedtrapning og eventuelt en anden model er vi villige til at se på under udvalgsarbejdet. Og jeg tror, jeg har sva-

ret hr. Kim Behnke på spørgsmålet om, hvordan vi nåede frem til provenuudgangspunktet på 1,2 mia. kr.

Hr. Bruno Jerup holdt en lang tale, hvor hr. Bruno Jerup syntes, at udgangspunktet i forslaget var godt, men det skulle bare ikke lige laves på den her måde. Jeg forstod ikke helt på hr. Bruno Jerup, hvordan det så lige skulle skrues sammen, men jeg forstod, at det i hvert fald ikke bare lige skulle være sådan, som vi havde gjort det, men at andre ting kunne komme på tale.

Alt i alt må jeg sige, at modtagelsen af forslaget altså desværre var, som vi havde forestillet os. Der var et par enkelte positive meldinger om, at vi skulle se videre på det under udvalgsarbejdet, og de positive tilkendegivelser om, at hvis vi lige ændrer lidt hist og pist, kunne man støtte det, skal i hvert ikke være uafprøvede.

Vi håber, at dette forslag kan komme til anden behandling med et større flertal bag sig end de mandater, Dansk Folkeparti alene kan give det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 22. januar 1997, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er oplået i salen.

Mødet hævet kl. 15.24